

Annie Shadow

Megkötözött vágyak

Annie Shadow

MEGKÖTÖZÖTT
VÁGYAK

The bonded desires

Minden jog fenntartva! A könyv vagy annak oldalainak másolása, sokszorosítása, illetve bármilyen továbbközlése csak a kiadó írásbeli hozzájárulásával történhet.

A könyv tartalmától a kiadó teljes mértékben elhatárolódik, az abban leírtak nem a kiadó véleményét tükrözik.

Papírkönyv: ISBN 978-615-5477-66-9

E-book: ISBN 978-615-5477-67-6

Kiadja a BBS-INFO Kiadó, Budapest

Nyomdai munkák: Biro Family Nyomda, Budapest

Felelős vezető: Biró Krisztián

1.

– Ez egy bankrablás! Mindenki azonnal feküdjön le a földre! – Ordította a csuklyás középmagas férfi, miközben eszeveszetten hadonászott a pisztollyal, amit az imént zsákmányolt a biztonsági őrtől. Két társa, akik arcát szintén álarc takarta, a bejáratnál nyomatékosították felemelt fegyverükkel a tényt, hogy igen, itt valóban nem játékról van szó. Közben pedig egy negyedik álarcos szaladt hátra az irodák felé, ellenőrzésük alá vonva az egész területet.

Az ügyfelek rémülten hasaltak le a padló bordó kárpitjára, sokan közülük kezüket ösztönösen fejük fölé téve. Így tett Barbara Stone és vele tartó főnöke, Justin Johnson is, akik szintén céges pénzügyeket intézni jöttek a bankba.

A fekete ruhás támadó fürgén ugrott át a pénztár előtti pulton, odadobva két terepszínű válltáskát a bank pénztárosának.

– Tele kérem! – Mondta a rabló immáron gúnyos hangon, fegyvert szorítva az ötvenes éveit taposó rémült hölgy homlokához.

– De a kasszában csak ennyi van, és az időzár...

– Nem érdekel! Nyisd ki azonnal! – Rivallt rá a csuklyás, miközben a negyedik rabló kiterelte az irodában dolgozó alkalmazottakat is az ügyféltérbe.

A két öltönyös férfi és három fehér blúzos nő remegő lábakkal haladt a maszkot viselő férfi előtt, majd látván a helyzet komolyságát, maguktól a földre feküdtek, még mielőtt bárki is mondta volna nekik.

Néma csend telepedett az amúgy is rideg hangulatú helyiségre, még a légy zümmögését is hallani lehetett volna, olyannyira betöltötte a teret a félelem, csak a bankrablók ténykedésének zajai hallatszottak.

– Hát te meg mit csinálsz itt? – Kiáltotta hirtelen az ajtóban álló, kopott farmernadrágot viselő rabló, mihelyt észrevette, hogy egy fiatal szőke nő a padlón fekvve a telefonját nyomkodja.

– Csak pár képet teszek fel a facebookra, hogy lássák az ismerőseim, milyen izgi egy igazi bankrablás. – hebegte a nő megszeppenve.

Barbara nem akart hinni a fülének az ostoba választ hallva. Hogy gondolhat valaki a facebookra, és az oda való posztolgatásra, amikor épp az élete miatt kellene aggódni? Amikor négy, mindenre elszánt bankrabló hadonászik élesre töltött fegyverrel a fejük felett. Érezte, hogy a meggondolatlan, buta válasz miatt még komolyabb bajuk is lehet. De ami később történt, az a legabszurdabb elképzelései között sem szerepelt.

– Micsoda? Azt akarod, hogy szétlőjem a fejed? – Lépett oda a bankrabló a nőhöz, aki ekkor már földhöz szorított arccal, telefonját maga mellé dobva fogta a fejét, és egyre hangosabban zokogott.

Mindenki a nőt figyelte, még a másik ajtónál álló rabló is beljebb lépett. Ez azonban hatalmas hiba volt. Az egyik, kijáráshoz közel fekvő férfi ugyanis kihasználva a lehetőséget, szinte a másodperc tört része alatt felpattant, majd

kinyitva az ajtót, kiugrott az előtérbe, és szinte azonnal köddé vált az utcán. Mire a rablók észbe kaptak, az illetőnek már nyoma sem volt, csak a bejárat csapódását hallották.

A magasabbik mérgében rögtön bele is rúgott a földre dobott telefonba, majd felemelte a pisztolyt és lőtt.

A telefon darabjai szanaszét repültek a golyó becsapódásától, miközben a szóke szinte már érezte, hogy hamarosan ő következik.

– Nem! Azt mondtam, hogy nem lövöldözünk feleslegesen. Máshogy oldjuk meg a problémát. Jön a „b” terv. – Állította meg társát a pénztár mögül a főnöknek tűnő bűnöző, majd mintha nem is egy bankrablás lenne, lassan kikerülte a pultot és a fal mellett lévő hatalmas kartondobozt az ügyféltér közepére húzta.

– Most pedig mindenki vetkőzzön le és tegye a táskáját, meg a ruháját ide, ebbe a dobozba. – Szólalt meg ismét, kinyújtott kezében a pisztollyal jelezve, hogy komolyan gondolja, amit mondott.

A teremben ismét vágni lehetett volna a csendet. Mindenki ledermedt. Nem értették, hogy erre most miért van szükség, miközben a tekintetek többsége az egész incidenst kiváltó szóke nőre összpontosult. Senki sem mert megmozdulni, az emberek inkább a padlót bámulták, míg nem ismét be nem töltötte a termet az erélyes hang:

– Gyerünk, mozduljanak már meg!

Azzal páran elkezdtek tétován feltápaszkodni, két férfi levette a zakóját, egy fiatalabb fekete nő pedig a cipőjét kezdte lehúzni. Lassan, apránként egyre többen váltak meg egy-egy ruhadarabjuktól, miközben valamennyi bankrabló a terem belseje felé gyűlt, fegyverük végét

közelebről is megmutatva az esetlegesen hezitáló embereknek. A szóke és a pénztáros kivételével, bár nagyon lassan, de már csaknem mindenki elkezdett vetkőzni.

– Azt mondtam, hogy mindenki! – Ordította a férfi, ismételten ráfogva pisztolyát a pénztárosra.

A vetkőzésből Barbara és Justin sem maradhatott ki, s bár nagyon kellemetlenül érezték magukat, kénytelenek voltak nekilátni, hogy megszabaduljanak öltözetüktől. A ruhák sorra kerültek le a földre, amiket az egyik rabló azonnal bele is dobált a dobozba. Barbarán már csak a csipkés fekete alsóneműje maradt, Justin pedig fehér boxeralsóban térdelt a földön. Látszott, hogy mindketten feszengnek a kellemetlen szituációban, elvégre mégiscsak egy cégnél dolgoztak.

– Gyerünk! Pucér! – Kiáltotta a férfi, mikor látta, hogy az ügyfelek és alkalmazottak többsége a fehérneműre való vetkőzés után már nem akarja folytatni a dolgot, egyesek pedig még addig sem akartak eljutni.

A helyzet kezdett egyre kellemetlenebbé válni. Néhány férfi viszonylag gyorsan engedelmeskedett, de körülbelül úgy, mintha a fogukat húzták volna, a többségnek azonban ez egyáltalán nem akarózott. Nagy nehezen két nő még levette a melltartóját, kezükkel takargatva a keblüket, ám ők voltak kisebbségben. A rablók ellenben egyre türelmetlenebbé váltak.

– Na, ebből elég volt! Aki nem akarja, hogy lelőjem, az levesz magáról mindent és csendben kussol. Igen, a bugyit és a melltartót is! Meg az alsógatyát is! Nem érdekel, hogy kinek lóg a melle, vagy kicsi a pöcse, ez parancs! Nekem nem fogtok itt meglógni többet.

Barbara is hátranyúlt, hogy kikapcsolja melltartója pántját. A finom ruhadarab némán hullott le a szőnyegre, miközben magán érezte főnöke kíváncsian fürkésző tekintetét. Már csak az aprócska tanga volt rajta, amikor valami hűvöset érzett a tarkójánál. Igen, az egyik rabló pisztolyának csöve volt az. Barbara tudta, nincs más lehetősége, a bugyijától is meg kell válnia, ha élve akar innen kijutni. Megfogta utolsó ruhadarabjának pántját, és ügyetlenkedve lehúzta, miközben másik kezével az ágyékát igyekezett rejtegetni. A pisztoly tarkójánál lévő csöve kellő motivációt szolgáltatott ahhoz, hogy túltegye magát szégyenérzetén, és végül kilépjen a tangájából. A mögötte álló férfi elégedetten nyugtázta a mozdulatot, majd lezseren dobta be a dobozba a fehérneműt.

Ez azonban nem volt elég. Barbara csinos, vékony nő volt, nyilván a rablónak is megtetszett, mert pisztolyával eltolta kezét az ágyékáról, utalva arra, hogy ő bizony látni szeretné minden intim testtáját.

Barbara ott állt meztelenül egy tucat ember előtt, akik mind őt bámulták és azt hitte itt és most megnyílik alatta a föld. Sosem szégyellte magát még ennyire, ráadásul mindez Justin szeme láttára is történt, aki persze kihasználva a lehetőséget, le nem vette róla a tekintetét. Borzasztóan kellemetlenül érezte magát, hiszen a férfiak zöme most már őt bámulta, neki pedig ott kellett állnia kitarulkozva, teste rejtett zugait is nyilvánosság elé tárva.

A rabló szabad kezével hátrafésülte Barbara hosszú szőke haját, végigsimított a mellén, érdes ujjával tett pár kört a bimbók körül, majd kezével lejjebb kalandozott, végül pedig egy határozott mozdulattal benyúlt az összeszorított combok közé. Hozzáért a csiklójához, kissé

rányomott az ujjával, majd hátrébb csúsztotta kezét és végigsimította Barbara hüvelybementét, de szinte azzal a mozdulattal már be is dugta a mutatóujját a nő vaginájába. Barbara akaratlanul is megborzongott, lábait még inkább összezárta, de a férfinak ez nem jelentett akadályt.

Barbara maga sem értette, hogy miért, de teljesen benedvesedett odalént. Ágyéka oly tüzesen égett, mint még soha, hisz eddig hosszú előjáték után csupán Billy mellett érzett ilyet az ágyban. Most viszont itt állt meztelenül, megszegyenülve egy csomó ember előtt, és teste a tudatától függetlenül úgy viselkedett, mintha élveznie kellene egy olyan dolgot, amit agya legutolsó szeglete sem kívánt. Egyrészt szörnyen megalázottnak érezte magát, másrészt viszont izgató is volt a szituáció, ami már azelőtt elkezdődött, mielőtt még a férfi hozzáért volna. E kettős érzés kavargott benne, mikor egy erélyes hang kizökkentette gondolataiból.

– Ne azzal a kurvával foglalkozz, hanem a többiekkel! Nem akarok senkit sem szökésre képes állapotban látni! – Szólt oda hangosan a főnök.

A férfi azonnal elengedte Barbarát, aki ösztönösen tette vissza kezét az ágyéka elé. De ez most nem volt elég. Érezte, hogy muszáj felajzott puncijához nyúlni, kell, hogy megérintse, kell, hogy tovább foglalkozzon vele, nem maradhat így. Mivel a többi ügyfél mind a saját kellemetlen helyzetével volt elfoglalva, könnyedén úgy tett, mintha csak eltakarná magát, de közben a másik kezével a csiklóját dörzsölte. Érezte, hogy rettenetesen nedves, a teste ellentmond annak, amit most tennie, vagy éreznie kellene. Maga sem értette, hogy mi lehet ez az érzés, még sohasem élt át ilyet, de valamilyen okból

kifolyólag ettől a megalázó szituációtól erős szexuális késztetése támadt, amit most és itt nem tudott levezetni.

Szinte idegesen nevetett fel magában a helyzet abszurditásán. Már maga a bankrablás is olyan volt, aminek normális esetben nem lenne szabad megtörténnie, de ha már így alakult, jó lenne épségben túlélni. S ha mindez nem lenne elég, egy bankrabló úgy juttatta el az orgazmus közeli állapotba, ahogy álmában sem gondolta volna. De már befejezni nem volt módja... magad uram, ha szolgád nincs. Ahogy a szólás is tartja – gondolta Barbara. Ő pedig nem bírta megállni, hogy ne folytassa. Valóban irracionális és abszurd volt ez az egész.

Közben eszébe jutottak középiskolás éveinek biológiai órái a magániskolában, mikor a szaporodásról és a nemi szervekről tanultak és a korosodó tanárnő 'A' osztályzatért kért önként jelentkezőket, akik vállalták az élő szemléltető eszköz szerepét. Annak idején nem is értette, hogy Nancy hogy is vállalhatta, hogy az egész osztály az ő punciját elemezze, bámulja tátott szájjal, mint ahogy a kisgyerekek állnak a fagyizó előtt. Neki ez akkoriban egyáltalán nem okozott traumát, sőt büszkén pattant fel az asztalra, és biztosan nem csak a jó jegyért tette. Aztán ott volt még szegény Willie, aki szintén bevállalta a demonstrációt, de az óra elmaradt, és Willie további két napig volt kénytelen önmegtartóztatást tanúsítani, bár utána a lányok állítólag derekasan megvigasztalták.

Barbara frusztrált és ideges volt, legszívesebben levetette volna magát a földre és ott rögtön magára rántotta volna az egyik rablót, de a józan esze nem engedte, hogy az ösztönei kerekedjenek felül.

Aztán csippan az időzár és megtörte a nyomasztó csendet, melynek hatására Barbara is összerezzen, kizökönt eddigi gondolataiból. Körbenézett, látta, hogy a körülötte lévő emberek mind-mind ruha nélkül állnak, vagy gubbasztanak a padlón, még főnöke Justin is ott guggol mellette, takargatva nemesebb testrészét.

Ettől kezdve az események is felgyorsultak, a rablók telegyömöszölték az egyik válltáskát a széfből előkerült pénzzel, aztán amíg a másik táskába pakolták a pénzt, az egyik rabló odalépett a ruhákkal és táskákkal teli kartondobozhoz, és a táskákba, illetve a ruhák zsebébe is beledugott egy-két zöldhasút.

– Ez a mi ajándékunk kárpótlásul a kellemetlenségekért. Nem kell visszaadni, a bank úgyis többet lopott már tőletek. Nemde? – Tette fel a költői kérdést a farmer-nadrágos rabló a megszeppent, ruhátlan ügyfeleknek, jobb kezében továbbra is elsütésre készen, magasba tartva pisztolyát.

Mindenki szorgosan bólogatott, de megszólalni senki sem mert, a fegyver látványa ugyanis kellő erővel bírt.

– Most pedig tarkóra tett kézzel gyerünk ide befelé! – Adta ki az utasítást újból, mutatva az utat az egyik hátsó iroda felé, mire az emberek egy része elindult a folyosó irányába.

– Azt mondtam, hogy felemelt kézzel! Nem akarok semmi meg gondolatlanságot! – Nyomatékosította mondanóját, látván hogy sokan továbbra is inkább magukat takargatják, mintsem tarkóra tennék a kezüket.

A fegyverrel hadonászó, maszkos rabló látványa megtette hatását, mindenki felemelt kézzel vonult a hátsó iroda irányába, bízva abban, hogy ha engedelmeskednek,

akkor talán nem esik bántódásuk. Sokaknak volt ez rettenetesen kellemetlen és megalázó, több nő arcán is könnycseppek gördültek végig, bár néhányan egész lazán kezelték a szituációt. Talán a könnyen jött bankóknak örültek, vagy nekik egyszerűen csak amúgy is természetes volt az, amit a természet is így alkotott meg. Legrosszabbul az idősebb pénztárosnő, illetve egy mackósabb alkatú férfi viselte a dolgot, látszott, hogy nekik neveltetésükből vagy testi adottságaikból adódóan különösen nagy lelki terhet jelentett ruhátlanul túrni, hogy idegenek nézegessék a testüket. De más választás most nem volt, ha nem akartak golyót kapni a fejükbe, el kellett viselniük ezt a kellemetlenséget.

– Tíz perc múlva kijöhetnek! – Csapta rájuk az ajtót a rabló, majd hallani lehetett kintről még némi zörgést, aztán végleg csend lett.

Az idő csigalassúsággal telt, mindenki az iroda falán lévő nagy órát figyelte. Sok hely nem volt a helyiségben, ráadásul így öltözék nélkül még inkább próbálták egymástól távol tartani magukat az emberek. A szituációból adódóan viszont néhány férfi óhatatlanul is a női mellek és fenekék felé meresztette a tekintetét, mindazonáltal azt sem lehetett volna mondani, hogy a nők sem kíváncsiskodtak volna, hiszen közülük is néhányban fellángolt a kíváncsiság, hogy vajon melyik pasinak mekkora lehet a lába között.

Az eleinte néma csendet folyamatosan váltotta fel a sugdolózás, majd a helyezkedés. Egy izmosabb, tetovált pasi is addig oldalazott, amíg a korábban a telefonját nyomkodó szőke mellé nem sikerült kerülnie, ahol aztán rögtön ismerkedni próbált.

– Figyelj csak, cunci mókus, ha ennek vége, nem lenne kedved ezt esetleg folytatni nálam? Úgy kinyalnálak!

– Mit akarsz te folytatni? Bunkó! – Vágott vissza lekezelően a szőke, miközben próbált távolabb kerülni újdonsült udvarlójától.

– Jaj de fenn hordod az orrod kisanyám. – Szólt vissza amaz, de aztán végül egy idősebb hölgy intette le a férfit:

– Viselkedjen már!

– Téged is megraklak mami, ha már a papikád ennyire leszokott róla, de csak a cuncimókus után.

– Na, most már álljon le! – Szólalt meg a biztonsági őr, majd folytatta: – Ha nem látná, kamera van a szobában, úgyhogy ha nem akar maga is zaklatásért síttre kerülni a rablók mellé, akkor jobb, ha leáll a nyomulással.

A tetovált nem szólt egy szót sem, csak morgott valamit még magában, aztán hátrébb lépett. Újra csend lett az irodában, és ismét mindenki az órát kezdte figyelni, melynek másodpercmutatója komótosan járta útját a számlap körül.

Nem telt el öt perc sem, ismét zajok hallatszottak kívülről. Aztán nyílt az ajtó és két egyenruhás állt meg a bejárat előtt, egy férfi és egy nő. Mindkettőjük kezében ott volt a csőre töltött pisztoly, lövésre készen, látszott, hogy akár egy fegyveres incidensre is felkészültek. Ahogy meglátták a szobában lévő meztelen embereket, leengedték a kezüket, és csak néztek. Erre nem számítottak, így hirtelen nem is tudták, hogy mit tegyenek. Végül a férfi nagy nehezen megszólalt:

– Hát maguknak meg hova lettek a ruháik?

– Ott vannak kint egy dobozban. És most már nagyon jó lenne, ha kimehetnénk innen és visszakaphatnánk őket.

– Persze, persze. – Hebegte a rendőr, ahogy félre állt az ajtóból, hogy az irodába zárt ügyfelek és alkalmazottak végre kiszabadulhassanak.

Az emberek szinte futva rohamozták meg a kartondobozt, egyáltalán nem törődve egymással. Lökösődve akarta mindenki megszerezni saját ruháját, lehetőleg minél hamarabb, kidobálva a többiekét, vadul túrva a dobozt, mint Black Friday idején a szupermarketben. A rendőrök pedig csak fogták a fejüket és nem tudták, hogy egyáltalán mit is tegyenek.

– Az az én nadrágom! – ordította magából kikelve az egyik pasas, miközben nyúlt, hogy letépje egy másik férfiról azt a ruhadarabot, amit az épp húzott volna felfelé.

– Jól van, na, de úgy hasonlított az enyémmre. – Válaszolta amaz, majd fordult is vissza a doboz felé, tovább kotorászva, keresve saját nadrágját.

A fejtelenség mintegy öt-tíz percig tartott, mikorra a rendőröknek sikerült úrrá lenni a káoszon. Aztán végül mindenki hozzájutott a saját ruhájához, és most már ismét felöltözve várták a folytatást.

Néhányan azonban, amint magukra tudták kapkodni a cuccukat, máris menekültek volna ki az épületből, de a rendőrök útjukat állták.

– Előbb mindenkinek rögzítjük az adatait, aztán akinek belefér az idejébe, attól felvesszük most a tanúvallomást, akinek meg sürgős, azt beidézzük a kapitányságra a jövő héten. – Szólt közbe a rendőr, mire nagyjából mindenki lenyugodott.

– Elmehtek mellékhelyiségre? – Kérdezte egy középkorú nő bátortalanul, szinte sóvárogva nézve a rendőrrre.

– Persze. Menjen csak, de utána az ön adataira is szükség lesz.

– Akkor már én is elmennék. – Mondta az egyenruhás felé fordulva Barbara is, mire az bólintott a fejével, ő pedig szélesebben a legközelebbi fülke felé vette az irányt, ahol aztán ismét letolta a szoknyáját és a bugyiját.

De nem pisilni kellett, annál sokkal jobban fűtötte a vágy, hogy végre úgy simogathassa magát, ahogy otthon is szokta, amikor egyedül van. Miközben visszagondolt az előtérben imént történetekre, szinte pillanatokon belül a csúcshoz ért, és akkorát élvezett, amilyenre az utóbbi időben Bill mellett nem volt példa. Jó pár percig pihegett még a toaletten, mire ismét össze tudta szedni magát, hogy visszamenjen az előtérbe.

Útközben azonban még belenézett a táskájába is. Semmi sem hiányzott belőle, sőt... Egy százdolláros volt belegyűrve az oldalzsebbe. Ez volt a bankrablók ajándéka. – Ez duplán megérte. Máskor is jövök, ha bankot rabolnak valahol. – Gondolta Barbara, miközben igazított még egyet a blúzán kifelé menet.

Az ügyféltérben Justin már türelmetlenül várta.

– Intézzük el gyorsan a formákat, aztán menjünk be a Wolf street-i bankba. Itt úgy vélem, ma már nem fogunk tudni ügyet intézni.

Már elmúlt dél, mire sikerült mindent elintézni és visszaérni a céghez. Barbara vegyes érzelmekkel, de mégis feszülten ült vissza íróasztalához, hogy behozza a lemaradást.

2.

– Mégis mit képzelsz magad? Holnap reggelre legyen a jelentés az asztalomon. És nem érdekel, hogy ki viszi haza a gyereket az óvodából, vagy miért nem fér hozzá a szükséges adatokhoz. Most pedig takarodj ki az irodámból! – Ordította Barbara a szokásos fölényes hangján.

Szerencsétlen George fülét-farkát behúzza, megsemmisülten nézett főnökére, miközben azon morfondírozott magában, hogy meddig képes még kibírni ezt a kiállhatatlan nőt. Nagyon elege volt már mindebből, és úgy érezte kezd betelni a pohár. Most már itt lenne az ideje, hogy valaki móresre tanítsa ezt a perszónát. Attól, hogy szőke és csinos, még nem teheti meg ezt vele. És nem csak vele, másokkal sem. Eldöntötte, hogy ez a nő nagyon meg fog fizetni mindazokért a megaláztatásokért, amiket vele és a többi kollégájával tesz. A terv pedig már kezdett is körvonalazódni a fejében.

De George most csak nézte az asztal túloldalán pöffeszkedő nőt, mást nem tehetett. Tudta, ha a feje tetejére áll, Barbarának az sem lesz elég jó. Igazság szerint a nőnek semmi és senki nem volt elég megfelelő, és ez alól egyetlen beosztottja sem volt kivétel. Az Isten mentsen meg bárkit egy ilyen felettestől.

Na, nem mintha maga Barbara nem dolgozott volna elég keményen, ellenkezőleg: magától is mindig 120 százalékot kívánt meg, egyszerűen maximalista volt, nem ismert lehetetlent. Olyan családi körülmények közül származott, ahol tudta, hogy csak a saját erőfeszítéseire és kitartására számíthat, ezért már kamaszkorában arról álmodozott, hogy egyszer majd egy jó nevű cég, vagy valamelyik nagy multi gazdasági vagy HR igazgatója lesz, ahol alkalmazottak százai fogják lesni minden óhaját. Lelki szemei előtt ott lebegett a letisztult, elegáns iroda álmképe, melynek földig érő üveglablakain túl a City felhőkarcolói adták az exkluzív háttérrel. Látta magát elegáns kiskosztümben feszíteni a hatalmas mahagóni asztala mögött. Mindez a vágyálom már majdnem teljesült is, igaz, a toronyházas sziluett és a mahagóni asztal egyelőre Justint illette. Ő kénytelen volt beérni egy szerényebb irodával. Persze tudta, ami késik, nem múlik. S hogy mindezt valóban el is érje, megtett érte mindent.

Barbara a legjobb iskolákat végezte, az Illinois Egyetem master-képzését kitűnő minősítéssel fejezte be, így joggal volt büszke kimagasló eredményeire, képességére, hiszen a magasan kvalifikált munkaerő után két kézzel kapkodnak a világ bármely pontján. Ez a tudatos, előretörő határozottság mindvégig jellemző volt rá, jóllehet mindezt kíméletlenség, türelmetlenség, az empátia teljes hiánya egészítette ki. Ahogy megtapasztalta a sikert, mindezek még jobban felerősödtek benne, de nem bánta. Sőt, valamiféle perverz élvezetet lelt abban, ahogy beosztottjaival bánt. Tudta, hogy a háta mögött hatalommániásnak, önzőnek, kegyetlennek tartják, de igazság szerint magasról tett rá. Neki csak saját

előrejutása, érvényesülése, a siker és elismerés további hajszolása számított, amihez elengedhetetlenül szüksége volt alkalmazottaira, akikre legfeljebb tárgyként, vagy valamiféle rabszolgaként tekintett.

Mégis, mindezt valami olyan ördögi ügyességgel kezelte, hogy szemtől szembe senki nem vádolhatta meg azzal, hogy nem alkalmas a feladatra, hiszen – mondhatta – csak a tökéletes munkát követeli meg. A várt siker pedig jött is.

Most azonban, ahogy George némán, megsemmisülve kiiskolt irodájából, már az esti program járt az agyában. Egy barátnőjéhez volt hivatalos, aki igencsak hasonlított rá. A lány sejtelmes utalásokat tett, hogy egy kis meglepetése lesz számára, csak legyen nyitott és ne lepődjön meg semmin. Ez a célzás pedig folyamatosan furdalta Barbara oldalát, hiszen tudta, hogy Lisa bármilyen extrém hülyeségre is képes, és egyáltalán nem gátlásos.

Lisa és Barbara éppen borozgatott és a bankrablás borzalmaikat ecsetelték a tágas nappaliban, amikor csengettek. Lisa kiment ajtót nyitni, majd üdvözölték egymást a vendéggel. A nő barátja, Walter érkezett meg.

– Már nagyon hiányoztál, kicsim. Alig bírtam magammal. – súgta a lány fülébe.

– Azt el is hiszem. – Válaszolt Lisa, majd folytatta. – De van egy kis meglepetésem a számodra. Elhívtam a barátnőmet is ma estére, biztos jól fogunk szórakozni.

– De hát... – Kezdte volna a fiú, de Lisa óvatosan rátette az ujját a szájára és csendre intette. – Pszt... Tudod, úgy lesz minden, ahogy én szeretném.

– Igen. De azt hittem, hogy ma végre kettesben leszünk. Tudod mit szenvedtem a héten?

– Gondolom. Pont azért csináltuk, hogy hiányozzak, nem? De nyugi, így is vannak terveim ma estére. Most pedig menj be szépen a nappaliba, és üdvözöld illedelmesen a hölgyet.

Azzal Walter csüggedten a nappali felé vette az irányt, de udvariasan köszönt Barbarának. Bár próbálta palástolni, a férfin messziről látszott a csalódottság. Egyáltalán nem volt felkészülve társaságra. Közben Lisa is visszatért és bemutatta őket egymásnak.

– Szóval ő itt Barbara barátnőm, ő pedig Walter. Walter mindent megtesz nekem, amit mondok neki. Nagyon rendes fiú. Igaz, néha előfordul, hogy szófogadatlan, de akkor megbüntetem érte. Ugye? – Nézett Lisa kérdően Walterre, aki egyáltalán nem értve a helyzetet, megszeppenve bólogatott.

Barbara most találkozott először Lisa pasijával, és nem titkoltan mérte végig. Walter középmagas, átlagos testalkatú, rövid barna hajú, kissé világos bőrű fiú volt, inkább sármosnak mondható, mint jóképű. Viszont az öltözködése jó ízlésre vallott. Elegáns fekete nadrág, ing és egy szürke zakó volt rajta, de nyakkendőt nem viselt, így az összehatás is lezseren megnyerő, nem pedig konzervatív volt.

– Tényleg? Mindent megtesz? – Kérdezett végre vissza Barbara. Vannak ilyen rendes fiúk is?

– Persze. Minden csak nevelés kérdése. – Válaszolt nevetve Lisa, miközben Walter egyre vörösebb lett.

– Bárcsak az én Billym is ilyen szófogadó volna. A minap is színházba akartam menni, de nem lehetett rávenni. Hajthatatlan volt. Azt mondta, vegyek jegyet későbbi előadásra, a hétórásira ő nem tud eljönni. Neki minden nap öttől hatig a konditeremben kell edzenie, ettől nem lehet eltérni.

– Pedig megfelelő módszerekkel mindent el lehet érni.

– Válaszolt nevetve Lisa.

– Nála nem. Annyira hiú a testére, hogy le nem mondana semmi pénzért a kondiról. Kétségtelenül jól néznek ki az izmai, de sajnos pont oda nem tud gyúrni, ahol szüksége lenne rá, sőt, mintha pont attól lenne egyre kisebb neki. – Válaszolt nevetve Barbara.

– Pedig van rá módszer, hogy szófogadóvá neveld. Tudod, a férfiaknak van egy gyenge pontjuk. – Szólt közbe Lisa, miközben arcára ördögi mosoly ült ki, majd folytatta: – Kíváncsi vagy rá? Szívesen beavatlak, hogy Walter is mitől lett ennyire kezes bárány.

– Lisa drágám – szólt közbe Walter megszeppenve – szerintem ez csak kettőnkre tartozik, nem lenne jó ötlet belevonni másokat.

– Tényleg nem akarok belefolyni a magánéletembe. – Szabadkozott Barbara – Sejttem miről van szó.

– Dehogyan sejtjed! – Vágta rá Lisa. – Azzal, amire te gondolsz, semmit sem érsz el, csak azt, hogy kiszeret belőled. – Majd erélyesen Walter felé fordult:

– Vetkőzz le!

– Na de Lisa, itt van a barátnőd is, ezt nem szeretném!

– Húzódzott a férfi, mire Barbara is közbeszólt:

– Tényleg nem kell! – De közben titokban bízott benne, hogy azért mégis csak láthat valamit, és kiderülhet, mi az, ami miatt Walter is annyira tiltakozik.

Lisa viszont nem hagyta annyiban a dolgot, nem az a fajta volt, aki, ha a fejébe vett valamit, azt félbehagyja. Így aztán szúrós tekintettel, kérdően Walterre nézett és intett, hogy ideje elkezdni.

Walter komótosan elkezdte kigombolni az ingét, levette, majd szépen összehajtva a szék karfájára tette. Ott, húzva az időt, tovább igazgatta, mire észrevette, hogy Lisa nem nézi jó szemmel a lassúságát. Az ing után az atléta következett, majd a zoknikat vette le. A nadrág előtt hezitált egy kicsit, de végül az is lekerült, és ott állt egy szál alsónadrágban a két nő előtt. A férfi alsójának eleje rendesen kidudorodott, mágnesként vonzva oda Barbara tekintetét. Itt azonban Walter befejezettnek vélte a vetkőzést, és megállt. A szobában síri csend lett, mindenki arra várt, hogy most mi fog történni.

– Most meg mire vársz? A gatyát is! – Förmedt rá Lisa a férfira.

– Ezt most nem szeretném. Nem akarok ilyet játszani. Kérlek, hagyjuk ezt abba! – Szólt vissza Walter, férfi léteére szinte sírva.

– Mégis mit? Ne mondd, hogy akkora gond levenni azt a nyavalyás alsógatyát.

– Te is tudod, hogy nem erről van szó. De itt a barátnőd előtt... – Szabadkozott Walter.

– Igen. Itt a barátnőm előtt. Pont ez volt a tervem. Ez a mai játék lényege. De mivel nem engedelmeskedtél azonnal, úgy ahogy kell, ezért büntetést is fogsz kapni. Az pedig, hogy milyen kemény lesz, csak rajtad múlik. Szó-

val vagy folytatjuk, vagy pedig vállalod a még szigorúbb büntetést és befejezzük kettesben? – Kérdezett vissza Lisa, miközben Barbara csak nézett nagyokat, hogy miről is van itt szó. Miféle játék, mi az, hogy engedelmeskedni kell, vagy büntetés? Mibe csöppent bele? Nem tudta mire vélni a dolgot, de ettől függetlenül izgatta a szituáció. Ő is főnök volt a munkahelyén, neki is engedelmeskednek az alkalmazottak, de ő más kommunikációs módszert használ.

– Igenis úrnőm. Ha úgy szeretnéd, akkor természetesen folytatjuk. – Válaszolt vissza Walter, teljesen meghunyászkodva.

Az úrnőm szóra azonban már Barbara is felkapta a fejét, és kérdőn nézett Lisára, hogy ez most mi is akar lenni. Lisa meg sem szólalt, csak biccentett egyet, jelezvén, hogy Barbara inkább Walterre figyeljen.

Walter vöröslő arccal kezdte lehúzni az alsónadrágját, majd levéve azt, rátette a többi ruhája tetejére. Lehajtott fejjel, csendben állt a két nő előtt anyaszült meztelenül, akik közül ugyan az egyik a barátnője volt, aki előtt nem volt mit szégyellnie, de a másik nőt nem is ismerte, tíz perccel korábban látta őt életében először.

A furcsa azonban nem is Walter meztelen teste volt, hanem az, amit a péniszén viselt: egy rácsos fém ketreckszerűséget, rajta kis lakattal. Igen, ez egy férfi erényöv volt. Barbara képeken, illetve a szexshopban már látott ilyet, de élőben, használat közben még nem.

Nem bírta megállni, hogy ne nevesse el magát.

– Ez nagyon tetszik! – Ujjongott. – Hát ezek szerint ezért ment ilyen nehezen a dolog és ezért vagy ilyen szófogadó. Most már mindent értek! És milyen jól áll

rajtad! – Viccelődött tovább, de Walter mindezt egyáltalán nem értékelte, inkább iszonyatosan szégyellte magát.

– És mióta hordod ezt a kis szerkezetet?

–Egy hete van rajtam. – Válaszolt Walter szégyenlősen

– A múlt héten tette fel Lisa, bocsánat, Lisa úrnőm, hogy ne tudjak rosszkodni, amíg távol vagyok. Külföldre kellett utaznom a munkám miatt öt napra, indulás előtt tette fel, és azóta rajtam van. Előtte néhányszor, pár napig már kellett hordanom, de ez a hét önmegtartóztatás most nagyon sok volt az előzőek után.

– Igen, sajnos muszáj volt. – Vágott közbe Lisa. – Sokat rosszkodott az én kis Walterem, és amikor nem volt velem, gyakran magához nyúlt. Elfenekeltem, de az nem volt kellően motiváló, ezért úgy döntöttem, hogy kézbe veszem a dolgok irányítását. Úgyhogy most az én kényemtől-kedvemtől függ a fiúcska sorsa, és én döntöm el, hogy mikor élvezhet. Ez pedig nagyon tetszik nekem.

– És csak úgy beletörődött? – Kérdezett vissza Barbara.

– Eleinte nem akarta, de megbeszéltük, hogy mindkettőnknek így lesz a legjobb. Ha rossz volt, pár napra felkerült az öv, és néhány nap után már mindent megtett, hogy a kedvemben járjon, ha azt akarta, hogy neki is jusson valami a jóból. – Ecsetelte a kezdeteket Lisa, amit Barbara szinte tátott szájjal hallgatott.

– Szóval már nagyon kívánod, hogy levegyem rólad, ugye drágám? – Fordult oda végül Lisa Walterhez, és kegyetlen módon, izgatóan simította végig puha tenyerével a férfi mellkasát az ágyéka felé haladva.

– Igen, nagyon szeretném. Nagyon sok volt ez a hét nap.

– Rendben leveszem, de úgy kell mindennek történnie, ahogy én akarom, szót kell fogadnod, aztán majd meglátjuk.

– Igen úrnóm. Szófogadó leszek, és csak azt teszem, amit mond, amit megenged.

– Ez az, ezt már szeretem hallani. Akkor menj be a szobába, tedd fel magadra a nyakörvet és a bilincseket, majd gyere ide vissza! – Utasította Lisa a barátját, mire az besomfordált a hálószobába. Pár perc múlva jött is vissza, nyakában egy fekete bőr nyakörvvel, kezein pedig bilincsekkel. A bilincseket és a nyakörvet lánc kötötte össze úgy, hogy a két keze közti lánc mintegy harminc centi hosszú lehetett, melyet középen egy újabb, 50-60 centiméter hosszú lánc kapcsolt a nyakörvhöz, így a férfi épp hogy nem érte el az ágyékát.

Barbarának nagyon tetszett a látvány, pornófilmekben látott már hasonlót, de élőben sokkal szórakoztatóbbnak tartotta. Imponált neki, hogy egy férfi azt teszi, amit parancsolnak neki, és nincs lehetősége az ellenkezésre. Bár ő most ugyan csak vendég volt, de úgy érezte, részese lett a játéknak. Különösen azután, hogy Lisa levette a nyakláncáról a kis kulcsocskát, s a kezébe nyomta:

– Szerintem vedd le róla te az övet, úgy érdekesebb lesz!

– Oké. – Barbarának nem kellett kétszer mondani, azonnal kapott az alkalmon.

Walter megállt a nők előtt és várt. Barbara mosolyogva nézett rá. Ritkán tett ilyet, ez is inkább gúnyos mosoly volt, szinte kinevetve a férfit, hogy most az ő kezében van a sorsa. Élvezte ezt a helyzetet, élvezte a férfi kiszolgáltatottságát. Ennek ellenére mégis zavarban volt ő is.

Walter még közelebb lépett, Barbara pedig bal kezének két ujjával megfogta a lakatot, majd a másik kezével óvatosan becsúsztotta a kulcsot, ügyelve arra, hogy csak a lakathoz érjen hozzá. A kis szerkezet hamar kinyílt, ebben a pillanatban visszaadva a férfi szabadságát. Walter hatalmasat sóhajtott. Ahogy lekerült róla a kis rács, pénisze azonnal ágaskodni kezdett. A látványtól Barbara önkéntelenül a szoknyája alá nyúlt, s azonnal érezte, hogy bizony az ő bugyija is rendesen átnedvesedett.

– Látom, örülsz. Na, gyere csak ide. – Szakította meg a közjátékot Lisa, szinte rákiabálva Walterre. – Megengedtem én neked, hogy felállítsd a pöcsöd?

– De ezt nem tudom szabályozni! Egy hét bezárás után ez nehezen megy. – Szabadkozott Walter, miközben kérdően nézett a nőre.

– Na, majd elveszem én a kedved, hogy engedély nélkül ágaskodj. – Azzal Lisa felkapta az asztalon lévő műanyag vonalzót, és hirtelen rácsapott egyet Walter péniszére. Nem nagyot, de nem is kicsit. A férfi feljajdult, de ez csak olaj volt a tűzre.

– Megengedtem, hogy jajgass? Majd akkor reklámálhatsz, ha engedélyt kapsz rá. – Ezzel ismét lesújtott, majd rövid szünet után még hármat ütött a vonalzóval, aminek meg is lett az eredménye, Walter pénisze elkezdett lankadni. De ezzel Lisa még nem elégedett meg.

– A szófogadatlanságodért húszat kapsz a fenekedre is. Viszont lásd, milyen rendes vagyok, választhatsz, a vesszővel kéred, vagy az ostorral?

– Inkább a vesszővel.

– Rendben. Akkor feküdj fel szépen ide a fotel karfájára, és számold. És ne felejtse el megköszönni sem,

hogy foglalkozom veled. – Utasította Lisa ellentmondást nem tűrő hangon Waltert, aki engedelmes szolga módjára azon nyomban hasált is fel a fotelra és összeszorított fogakkal várta a sorsát.

Lisa lecsapott; nem nagyot, csak amolyan bemelegítőt. Ahhoz azonban elég volt, hogy a pálca helyén rögtön meg is jelenjen az első piros csík Walter fenekén, aki természetesen az utasításnak megfelelően elkezdett számolni és megköszönte az ütést.

– Egy. Köszönöm úrnóm. Kettő. Köszönöm úrnóm. Három... – És ez így ment egy darabig, ám az ütések fokozatosan egyre erősebbekké váltak és komolyabb nyomot hagytak. Ezek persze pár nap alatt nyomtalanul elmúlnak, de a tizedik után Walter már fészkelődni kezdett, pedig az elején a férfi talán valamelyest még élvezte is a játékot.

Míndeközben Barbara tágra nyílt, elkerekedett szemekkel figyelte az eseményeket. Jobb kezével szoknyája alá nyúlt és önkéntelenül is a csiklóját kezdte simogatni. A bugyija már nedves volt, de most a körülmények miatt nem tudott ellazulni, így egyszerre élvezte is a helyzetet, de egyre frusztráltabbá is vált. Közben pedig Lisa folytatta Walter feneklését, aki a tizenötödik ütés után már erősen feljajdult. A nő egyre jobban belejött a dologba és egyre nagyobbakat csapott. Már csak két ütés volt hátra, de Walter kezdte feladni:

– Könyörgöm úrnóm, hagyd abba, ez már nagyon erős nekem. Nagyon fáj tőle a fenekem.

– Az a lényeg, hogy fájjon. Meg kell tanulnod, mi a helyes viselkedés. Micsoda nyámnyila alak vagy te, hogy

még ennyit sem bírsz ki! Mi lett volna, ha ötvenet szabok ki rád?

– Azt biztos nem bírtam volna ki. Jaj!!! – Üvöltött fel ismét Walter, mikor Lisa az utolsó előtti ütést is kiszabta. Majd rögtön utána szünet nélkül az utolsót is.

Walter szípgott ugyan, de engedelmesen megköszönte a nevelést és óvatosan felállt. Barbara pedig riadtan kapta ki kezét a szoknyája alól, nehogy meglássák, hogy mit csinál. De már késő volt.

– Ne zavartasd magad – Nevetett fel Lisa. – Mondanám, hogy Walter majd befejezi, de ne haragudj, őt nem adhatom oda, a sajátodat neked kell kinevelni. De esetleg egy lábmasszázsra kölcsönadom, amíg én megmelegítem a vacsít.

– Az jól fog esni. – Válaszolt Barbara, és mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, már tartotta is oda a lábát Walternek, aki szó nélkül lekuporodott a nő elé és nekilátott a kényeztetésnek. Látszott, hogy nem először csinál ilyet, mert óvatosan, szinte simogatva kezdte a masszást, majd később egyre erősebben, a legoptimálisabb pontokat megnyomkodva, alapos munkát végzett. Természetesen Barbara bal lába sem maradt ki, majd amikor azzal is végzett, egy lábcsókkal befejezettnek nyilvánította a tevékenységét.

– Hmm. Ez nagyon jól esett. Szívesen eljönnék máskor is, ha ilyen fogadtatásban van részem. – Hálálkodott Walternek.

– Ha Lisa úrnőm megengedi, úgy készséggel szolgálom önt is. – Válaszolt a férfi alázatosan.

Közben Lisa is elkészült, de az asztalhoz csak ketten ültek le. Lisa Waltert maga mellé térdeltette, és étkezés

közben úgy adott neki egy-egy falatot, ahogy a kutyának szokták odavetni az ételt. Walter pedig szó nélkül túrta. Mihelyst végeztek, visszatértek a nappaliba, majd Lisa vigyázzállásban a szoba közepére parancsolta Waltert.

– Nos, kedvesem, azt hiszem meg kell beszélnünk valamit. Megegyeztünk, hogy bármit mondok, te azonnal és ellenvetés nélkül teljesíted. Igaz?

– Igen úrnóm.

– És szerinted ennek ma teljes mértékben eleget tettél?

– Nem úrnóm. Az elején hezitáltam, mert zavarban voltam Barbara miatt. Kérem, bocsásson meg nekem ezért a kis hibáért.

– Megbocsájtok, de ha csak úgy elmennék mellette szó nélkül, akkor sosem tanulnád meg, hogy miként kell viselkedned. Ezért aztán úgy döntöttem, hogy ma mégsem hagyom, hogy elélvezz. Visszakerül rád az erényöv, és egy újabb hétig viselned kell azt. Jövő héten majd visszatérünk a kérdésre.

– De ez nagyon komoly büntetés. Kérlek, ne büntess ilyen szigorúan egy ilyen apróságért. Tudod mennyire vágytam már rá, hogy leteljen ez a hét és ismét érezzem kelyhed nedves melegét. – Szólt könnyörgőn Walter, miközben férfi létére majdnem elsírta magát.

– Nincs de! Tudom, hogy ez nehéz lesz neked, de ez is része a játéknak. Sőt, jövő héten még a klubba is elme- gyünk így. – Válaszolt gúnyos könnyörtelenséggel Lisa.

– Egy hét is nagyon sok volt, kettőt már nem bírnék ki. Nagyon kérlek, ne tedd ezt velem. Ez már nem jó játék. Könyörgöm... – Siránkozott tovább a férfi, miközben kiskutya tekintetével próbálta elérni, hogy megessen rajta a nő szíve.

De Lisa hajthatatlan volt. A fejébe vette, hogy teljes engedelmeségre neveli a férfit, aminek úgy tűnt, ez volt a leghatékonyabb eszköze. Mindemellett persze élvezte is a férfi kiszolgáltatottságát, akárhányszor csak arra gondolt az ágyban, hogy párja az ő kis rabocskája, nedvesség öntötte el. Ilyenkor magához parancsolta Waltert, aki engedelmesen, finom nyelvmozdulatokkal nyalta ki a nő punciját, kényeztette csiklóját, amitől Lisa hatalmas orgazmusokat élt át, miközben a férfinak csak a vágy jutott. Persze bizonyos mértékig ő is élvezte ezt a játékot, hiszen imádta, amikor párja általa jut el a csúcsra.

Most viszont Lisa maga elé parancsolta a férfit és szépen, komótosan visszatette rá a ketrecet, átfűzte a karikát, majd a lakatot és mélyen a férfi szemébe nézett. Hosszú hatásszünet következett, majd csatt, zárult a lakat, Walter pedig ismét hosszú időre Lisa rabja lett.

A férfi számára ezzel az este szomorú véget ért, de Barbara is elbúcsúzott tőlük, és fejébe vette, hogy ezt neki is ki kell próbálnia Bill esetében. Bill azonban korántsem volt annyira nyitott, mint Lisa és Walter. Még az edzés után is úgy öltözött, hogy magára csukta a zuhanyzóajtót, sőt Barbara még az intim szőrzete leborotválására sem tudta rávenni.

Ráadásul ez a bizonyos klub is felcsigázta Barbara érdeklődését, mivel Lisa már korábban is utalt rá, de akkor sem tudta kihúzni belőle, hogy miféle hely is ez, kik járnak oda, és főként mit csinálhatnak ott. Azt sejtette, hogy valami pajzán dolog lehet, és hogy Lisáékhoz hasonló érdeklődésű emberek látogatják, de Lisa mindig elterelte a szót, amikor Barbara érdeklődött.

Másnap Barbara elég frusztráltan ment be dolgozni, az előző esti események után nagyon jól esett volna neki egy igazi férfi érintése, akitől megkapta volna azt a kielégülést, amire vágyott. A látvány és a történetek nagyon felizgatták, de hiányzott a testiség, a kielégülés. Billt is csak másnap estére várta, de valahogy abban sem volt biztos, hogy élvezetes és kielégítő lesz vele az együttlét, bármit csinálnak is az ágyban. Amolyan sablonos, fantáziátlan szeretkezések voltak ezek, melyek az ágygal szemben lévő tükörnek szóltak. Bill állandóan magát nézte benne akció közben, ezzel is idegesítve barát-nőjét, mégis, összebújásaikból hiányzott a tűz, a vadság, de, a meghittség és a harmónia is, és még valami, amit Barbara sem tudott igazán megfogalmazni, hogy micsoda. Megjelenésében ugyan férfias volt Bill, kigyúrt, tetovált teste sok nőnek imponált, de a viselkedéséből valahogy mégiscsak hiányzott az érett férfiasság. A kirakatnak élt, leginkább magával szeretett foglalkozni, felületes és sokszor önző is volt, amiben ugyan jól kiegészítették egymást Barbarával, a nőt mégis egyre jobban idegesítette mindez. Tulajdonképpen Barbara maga sem tudta, hogy mit akar, egyik oldalon egy Walter-féle, minden kívánságát leső pasira vágyott, a másik oldalon meg egy határozott, erős jellemű férfira, aki megmondja, mit akar, és meg is teszi, amit kell. Sőt, talán el is veszi, ha akarja.

Barbara a munkahelyén főnök volt, több száz alkalmazott felettese, amit élvezett is, és szerette, ha mindenki úgy ugrál, ahogy ő parancsol. A magánéletben viszont egyre gyakrabban vágyott arra is, hogy csak átadja magát, használják a testét akár keményen, durván is, de ne legyen felelőssége a dolgok miatt. Ne kelljen gondol-

kodnia, hogy mit akarhat a másik, neki mondják meg, hogy mit tegyen, mint egy utolsó kis szukának. Barbarában ez a kettősség kavargott, és talán ez is közrejátszott a hangulatingadozásaiban, aminek a levét elsősorban a közvetlen kollégái itták meg.

Az esti találkozás azonban egyáltalán nem úgy alakult Billel, ahogy várta. A férfi is ideges volt, már az üdvözlő pusztit is csak úgy ímmel-ámmal nyomta Barbara szájára. Pár udvariassági kör után aztán kibukott Billből, hogy mi nyomja a lelkét.

– Látom nagyon jól elvoltatok a főnököddel a minap.

– Mit értesz ez alatt? – Kérdezett vissza Barbara meglepődve.

– Szerdán vele vacsoráztál, nem?

– Justinnal? Igen. Bár nem tudom, hogy honnan tudod, de nem tagadom. Valóban elhívott vacsorázni, hogy megbeszéljük azokat az ügyeket, amire már nem volt idő odabent, de ennyi.

– És legalább jól érezted magad vele? – Folytatta Bill a kérdezősködést, egyre ingerültebb hangon.

– Ez most mi? Valami számonkérés? Veled is lehettem volna, ha ráértél volna.

– Attól hogy én nem érek rá, nem kell rögtön mindenkivel elmenned.

– Mondtam már, hogy csak egy vacsora volt, nem több. Különben is egyáltalán nem kedvelem a pasit. Az irodában játssza a mindenhatót, de közben egy töketlen alak, aki még egy szöveget sem képes beverni a falba. Azt elvárja, hogy a cégnél lelkesen körbeugrálják, miközben valójában egy zsarnok.

– És az ágyban is olyan nyámnyila, mint ahogy csivitelik a madarak? Tényleg csak azt szereti, ha leszopják?

– Honnan tudjam én azt? Csak nem képzeled, hogy lefeküdtem vele? Különben is, honnan veszed ezeket?

– Pénze van bőven, bármit megvehet magának. Gondolom neked is megvenne mindent.

– Te nem vagy normális. Hagyd abba ezt a féltékenykedést! Nem az esetem a pasi. Bepróbálkozott, de elhajtottam. Hiába él jómódban, de mint pasas, nem jön be. Hagytam egy kört futni, hadd hívjon meg, ha már ennyi pénze van, de sosem feküdnék le vele.

– És én ezt miért higgyem el?

– Na, ide figyelj, ha most rögtön nem hagyod abba ezt a marhaságot, tényleg teszek róla, hogy legyen okod féltékenynek lenni.

– Miért? Tudom, hogy nem vagyok elég jó neked, kicsinyled a farkam méretét.

– Nem a farkad méretével van a gondom, te hülye, hanem... – Válaszolt most már nagyon ingerülten Barbara is, de végül nem fejezte be a mondatot, mert bármennyire is megharagudott Billre, nem akarta kimondani azt, amit gondolt.

– Na, mondd csak ki, hogy mivel! Tudtam, hogy nem vagyok elég jó neked. Nincs elég pénzem, hozzád képest műveletlen vagyok, ráadásul alacsony is. Pedig minden nap kondizom, hogy megfeleljek a magad fajtának, de neked az ilyen Justin félék kellenek.

– Kell a nyavalyának az az idióta Justin. Egy normális férfi kellene, aki nem kizárólag a saját testével van elfoglalva, hanem rám is figyel. Ha arra vágyom, akkor gyengéden kényeztet, reggelente mellettem van, átölel, ha

meg az kell, akkor jó keményen megdug, úgy, hogy a fülelmen jön ki.

– Jól van, baszd meg! Most legalább tudom. Akkor sok szerencsét a keresgéléshez! – Válaszolt dühösen Bill, majd felpattant, bevágta maga mögött az ajtót és elviharzott. Hát ennek a kapcsolatnak annyi. Mindegy, annyira nem kár érte. Majd holnap a céges partnerkapcsolati bulin begyűjtök valami menő pasit. – Gondolta Barbara, miközben kiment a fürdőszobába, idegesen összepakolta a férfi még ott lévő fogkeféjét, meg egyéb apróságait, bevágta egy nejlonzacskóba, majd a hálószoba ablakon kihajította az utcára, Bill után.

Maga is meglepődött azon, hogy milyen könnyen elengedte ezt az egészet, semmi szívfájdalom, nosztalgia, kis sajnálkozás, hisz a szerelem már rég elmúlt, ha egyáltalán valaha is volt ilyen. Megállt a nappali közepén, körülnézett, de már semmi sem kötötte Billhez. Kinyújtózott, behunyta a szemét, még talán el is mosolyodott, s arra gondolt, hogy milyen jót fog most aludni. Kialussza az egész Bill okozta feszültséget, frusztrációt, elégedetlenséget és hiábavaló vágyakat. De csak nem jött álom a szemére, egész éjjel csak forgolódott.

Arról álmodozott, hogy milyen férfit is szeretne. Lehetne oly kegyes hozzá a sors, hogy végre összehozza egy tökös sráccal, de amiket gondolatban megfogalmazott, azzal saját magának is ellentmondott. Egyrészt egy Walterhez hasonló férfit kívánt, akit kedve szerint ugráltathat, másrészt meg egy határozott pasit, akinek ő tudna behódolni, és aki mellett otthon már nem neki kell döntéseket hozni. De hát így vannak ezzel a férfiak is, ők is olyan házias, hűséges nőt kívánnak, aki egyúttal kurva

is. Legyen csinos, lehessen vele büszkélkedni, de annyira azért mégse, hogy más is elcsábíthassa. Ilyenek vagyunk, emberek, akik egyszerre akarunk fehéret és feketét is.

A kialvatlan éjszakának karikás szemek lettek a következményei. Sebaj, estig még hosszú a nap, s tudta, hogy munka után lesz még ideje kicsit pihenni. A bulit nem messze, a cégtől alig egy sarokra lévő szállodában tartották. Ahogy indulás előtt belepillantott a tükörbe, magabiztosan nyugtázta, hogy az álmatlan éjszaka ellenére is igazán jó formában van. Mondhatni ellenállhatatlanul vonzó volt. Haját laza kontyba fogta, szabadon hagyva így finom ívű tarkóját, melyre leheletnyi parfümöt fújt. Tudta, hogy ezért a testrészt megőrülnek a férfiak. Fekete miniszoknyát öltött, hozzá fekete körömcipőt, s mielőtt kilépett volna az ajtón, formás dekoltázsán még megigazította a laza esésű blúzt. Élénkvrös rúzsa is félreérthetetlenül jelezte, hogy részéről „szabad a tánc” azon az estén.

Barbara cége évente több alkalommal is tartott ilyen partit a legjobb partnereknek, ezzel is szorosabbra fonva az üzleti kapcsolatokat, illetve ösztönözve a cégtől való rendeléseket. Gyakran ilyen rendezvényeken mutatták be az új termékeket is, illetve lehetőséget biztosítottak olyan kötetlenebb megbeszélésekre, melyekre munkaidőben nem igazán lenne mód. Ilyenkor a kisebb partnerek is eljönnek, illetve a legjobban teljesítő kollégákat is meghívják a vezetőség mellett. Barbara a HR-es feladatokat is ellátva róluk szinte mindent tudott, viszont a nagyobb partnereket csak hallomásból ismerte.

A parti – melyet a szálloda legfelső emeletén található exkluzív klubban szerveztek – kötetlen hangulatban telt, a halk jazz zene megadta az alaphangot. Mindenütt kellemesen cseverésző csoportok, párok álldogáltak, a feltálat hidegtálak pedig ízletesek voltak, és a pezsgő is jól fogyott. Barbara jobbára csak a saját munkatársaival beszélgetett, de jó munkaerőként azért igyekezett a partnerek kedvében is járni, egy-két mondatot mindenkivel váltani. Magát azonban mégsem tagadta meg; szeme sarkából folyamatosan a férfiakat vizslatta. Már csaknem vége volt a rendezvénynek, mikor egy sötétkék öltönyös, jó kiállítású, magas férfin akadt meg a szeme. Az illető Barbarának háttal, a bárpultnál állt, és egy másik férfivel beszélgetett, akit Barbara bár látásból ismert, de csak annyit tudott róla, hogy a termelési osztályon dolgozik. Eleinte csak figyelte őket, majd azzal az ürüggyel, hogy szed még a tányérjára pár szendvicset, otthagya kolléganőjét. Az asztaloknál már jobban megnézte magának a férfit, aki egyre jobban tetszett neki. Jóképű, sármos, de karakteres arcú, szőke, kék szemű pasi volt, a beszélgetésből ítélve pedig valami mérnök lehetett, hiszen elég jól értett a műszaki kérdésekhez.

Barbara egy jó darabig hezitált az asztalnál, miközben azon gondolkodott, milyen ürüggyel e szólíthatná meg ő is a férfit. Végül odalépett a kollégájához, és köszönt neki.

– Hello Joe! Nem akarom megzavarni a beszélgetésedet, de szerinted kaphatok itt még egy pohárral ebből a finom pezsgőből? Az asztaloknál nem találtam egy pincért sem. – Kérdezte kollégáját, miközben rámosolygott a mellette álló, valóban igazán sármos férfira.

– És addig is bemutatnád nekem az urat? Azt hiszem, mi még nem találkoztunk korábban.

– Persze – Válaszolta Joe udvariasan. – Ő Alex Black, az ENGR Technologies-tól.

– Üdvözlöm. Barbara Stone vagyok, a cég kapcsolati és HR vezetője. És mi járatban itt? – Köszönt Barbara fülig érő mosollyal, majd nagyon hamar rájött, hogy ez bizony buta kérdés volt. Mi járatban is lehet itt a férfi, mikor a cége hívta meg. Érezte, hogy tőle szokatlan módon elpi-
rul; nem szokott ilyen amatőr hibákat vétetni, nem is értette, most hogy futhatott bele. Ennél talpraesettebb szokott lenni. De úgy tűnt, a férfi nem akadt fenn a kérdésen. Udvariasan válaszolt:

– Köszönöm kérdését, a kollégájával éppen a legújabb extrúderék gyártástechnológiájáról beszélgettünk, hogy miként lehetne optimalizálni az inverziós folyamatot a hatékonyabb anyagfelhasználás érdekében. – Aha. – Nyelt egy nagyot Barbara, érezve, hogy ez nem lesz nyerő társalgási irány, így megpróbált váltani, lehetőleg nem feltűnően. – Remélem, jól érzi magát itt nálunk a céges partin. Amúgy mit csinál a magánéletben?

– Jó kérdés, többnyire azt, amit mindenki más is, kisebb eltérésekkel. – Válaszolt Alex most már kimértebb hangon. Barbara még próbált néhány kérdéssel közelebb kerülni a férfihez, de az kelletlenül rövid válaszokkal zárta le a dolgot. Érezni lehetett, hogy nem tetszik neki Barbara ilyen hirtelen közeledése. A mosolyt sem viszonzta, leginkább úgy tűnt, hogy már szeretne tőle megszabadulni. Pedig gyűrű nem volt a kezén, mert azt azonnal megnézte Barbara. És hát ez mégiscsak egy céges

rendezvény, ahova ráadásul üzleti célból mennek el az emberek.

Barbara szomorúan konstataálta, hogy ez most nem jött össze. Frusztrált és csalódott volt, mert nem szokott hozzá, hogy elutasítsák a férfiak. Mindig körülugrálták, csapták a szelet, neki kellett elhajtani a már fárasztóvá váló udvarlókat. Csinos volt, és ezzel vissza is élt rendesen. Most pedig, hiába is tetszett neki nagyon Alex, de úgy látszik, a férfinek más a zsánere. Márpedig egy kapcsolathoz kölcsönös szimpátia kell. Ő mindent megtett, hogy visszautasíthatatlan legyen, de úgy tűnik, ez most kevés volt. Ez már nem rajta múlt.

Ha akarta volna, most is felcsíphetett volna öt-hat másik pasit, hiszen az ilyen partikon is mindig körbeudvarolták, de a pocakos ötvenesek nem voltak az esetei. Sosem tagadta, hogy fontos számára a pénz, de nem minden áron: ha egy vonzó test is párosul hozzá, máris jobb az illető esélyei. De úgy tűnt, hogy ezen az estén ez most nem jön össze.

Ahogy egyre többen léptek le a partiról és az kezdett valóban a végéhez közeledni, Barbara is úgy döntött, ideje lassan neki is elindulni hazafelé. Előbb azonban még rövid látogatást tett a mosdóba, ahol letörölte magáról a rúzszt. Késő is volt, fáradtnak is érezte magát, de ahogy belepillantott a tükörbe – immár smink nélkül – meg kellett állapítania magában, hogy arca a maga természetességében is igazán vonzó. A liftnél aztán hogy-hogy nem, éppen Alex mögé került.

–Stone kisasszony, ismét összefutottunk? Parancsoljon, fáradjon előre! – Udvariaskodott Alex, most már sokkal

kedvesebb stílusban, majd folytatta: – Elnézést, odabent a félhomályban fel sem tűnt, hogy ön milyen csinos!

– Köszönöm szépen, biztos a fényviszonyok teszik. – Válaszolt Barbara, miközben pontosan tudta, hogy odabent alig valamivel volt sötétebb, mint a lift előtti folyosón. – Talán túl sok sminket tettem volna? Vagy erős volt a rúzs? Esetleg mégis csak mások a lámpák idekint? – Morfondírozott magában, miközben az ajtó becsukódott a háta mögött és a lift elindult vele lefelé, Alex pedig ott maradt megvárni a következőt.

Hétfőn Barbara első dolga volt, hogy behívatta magához Joe-t, akit a szokásos lekezelő hangnemében fogadott. Sem hellyel nem kínálta, sem köszönni nem köszönt. Sehol sem volt már az a mézesmázos stílus, ami a partin jellemezte.

– Ide figyeljen Joe! A partin beszélgetett egy Alex nevű férfivel. Mennyire közeli partnerünk, mit lehet róla tudni?

– Sok mindenkivel beszélgettem. Nem is tudom, mire gondol pontosan. – Válaszolt a férfi hűvösen.

– Ne játssza itt a szerencsétlent. Nagyon is jól tudja, hogy kiról van szó. Alex Black-ről.

– Ja, Mr. Black. Ő az ENGR Technologies fejlesztési igazgatója. De hogy tulajdonos is-e, vagy csak alkalmazott, azt nem tudom. Nem olyan komoly partner, csak kisebb tételben rendelnek tőlünk. Azt hiszem tavaly olyan nyolcvanezer dollár körüli volt a forgalmuk nálunk, de korrektül, határidőre kifizetik mindig a rendeléseket.

– Ne a számokat mondja, Joe! Tudja, hogy mire vagyok kíváncsi.

– Ha mint szakember érdeklí, szerintem abban kimagasló, sok érdekes ötlete van, kreatív fazon. Szoktunk néha eszmét cserélni néhány fejlesztésről, de ennyi. Viszont ha a magánéletére kíváncsi, abban nem hinném, hogy tudok segíteni. Én csak munkakapcsolatban vagyok vele. Annyit tudok csak, hogy nagyon zárkózott ember. Egy magas kerítéssel körbevett házban él valamelyik külvárosi kerületben. De tényleg ezért hivatott be?

– Miért, mit gondolt?

– Hát... Én azt hittem, hogy a prémiumokról akar velem egyeztetni.

– Rendben. Ha használható információt kapok arra vonatkozólag, hogy ki is ez az ember, hol lehet vele összefutni, hová szokott járni, meg ilyesmi, úgy rendben lesz a prémium is. – Válaszolt Barbara sejtelmesen.

– Köszönöm. Igyekszem mindent elkövetni Stone kisasszony. – Mosolygott Joe, majd kiment az irodából.

Harmadnapra meg is jött Joe-tól a várva várt e-mail: „Június 23-án lesz egy jótékonyági rendezvény. Alex Black cége az egyik fővédnök, és nagy valószínűséggel ő is ott lesz. Elintéztam, hogy ön is kapjon meghívót. Figyelje a postaládáját.”

Barbara alig bírt magával az izgatottságtól. Még ugyan másfél hét volt hátra addig, de tudta, azt már fél lábon is kibírja. Ráadásul a rendezvényt pont a szabadsága előtti hétvégén tartják, így a programját sem kell átszerveznie. Bár, ha úgy alakul, még azt sem bánna. Viszont Alexen – aki azóta rendesen befészkelte magát a gondolataiba – nem tudott kiigazodni. Az elején úgy tűnt, egyáltalán nem jön be a pasinak, mintha nem is tetszene neki, a

végén viszont mégiscsak kapott tőle egy bókot. Hátha van azért esély és felfigyel rá. De ha nem, az sem akkora gond. Az ilyen eseményeken mindig van egy csomó gazdag pasi, valaki csak horogra akad. Billnél nem lesz nehéz jobbat találni. – Morfondírozott magában, aztán eszébe jutott még valami. – A fene egye meg, le kell adni a céges autót. Micsoda idióta szabály ez, hogy a szabadság alatt nem lehet nála a szolgálati autó. Most hogy jut el a rendezvényre? Kénytelen lesz taxival menni, amit olyan snassznak tartott.

3.

Kora nyári péntek délután volt, s ahogy Barbara az utolsó munkanapja végén kilépett az irodaház ajtaján, – autója nem lévén – úgy döntött, hogy hazasétál. Az idő gyönyörű volt, a verőfényes napsütést nem törte meg egy árva báránnyal sem, így kimondottan jól esett neki a séta. Útközben azon gondolkodott, hogy milyen ruhát vegyen majd fel a jótékonysági rendezvényre. Valami olyasmit, ami felhívja a figyelmet, de mégsem túl kihívó. Remélte, hogy ott lesz Alex is. Sokat gondolkodott rajta az elmúlt napokban, latolgatta, hogy viselkedjen vele, de nehezen jutott döntésre. A férfi egyre jobban tetszett neki, de érezte, hogy nem lesz egyszerű megfogni. Alex – úgy tűnik – rá sem hederít. Éppen csak annyi pozitív gesztust

küldött felé, ami okot adott a reményre. Érdekes módon azonban ez a látszólagos visszautasítás megkettőzte az elszántságát. Kellett neki ez a férfi! De most úgy döntött, hogy taktikát változtat, s ő fog átnézni Alexen. Lehet, hogy nehéz lesz, de megcsinálja, ha belepusztul is! A büszkesége mindennél fontosabb. Nem tudja miért, de gyakran bejött ez a taktika, például Bill esetében is. Az elején csak húzta, játszott vele, mint macska az egérrel, kíváncsi volt rá, meddig megy el a szerelméért, miközben nagyon is vágyott arra, hogy a férfi karjaiban érezhesse magát.

Gyorsan telt az idő, ahogy ezen jártak a gondolatai, amikor egy elhagyatott, erdő széli részhez ért. Bár egyáltalán nem sietett, most mégis megsaporázta lépteit.

Egyszer csak megzörrent mellette egy bokor. Először ügyet sem vetett rá, de amikor két természetes férfi állta el az útját, már igencsak megrémült. Nem sok ideje maradt gondolkodni, mert az egyikük igen erélyes hangon közölte:

– Nos, kislány, most velünk jössz. Döntsd el, hogy önként vagy erőszakkal!

Barbara az ijedtségtől meg sem tudott nyikkanni. Egy szó sem hagyta el az ajkait. Csak állt ott sóbálvánnyá dermedve. Menekülésre gondolni sem tudott, biztos volt benne, hogy másodperceken belül utoléri, s akkor csak rosszabbul járhat. Összeszedte minden erejét, majd halkán és rémülten próbálta kinyögni:

– Nem tudnánk másként elintézni? Nincs sok pénz most nálam, de azt odaadom, tessék. – kaparta elő remegő kézzel táskájából a tárcáját.

– Látom, nem érted, – mondta a másik ridegen – nekünk nem a pénz kell, hanem te.

– De nekem nincs senkim, aki ki tudna fizetni egy komolyabb váltságdíjat. Mit akarnak egyáltalán tőlem? – Kérdezte Barbara most már igazán rémülten.

– Az meglepetés. – Mondta kajánul nevetve a két nagydarab férfi. De időt már nem hagytak Barbarának a válaszra, megragadták a karját és az erdő felé húzták. Barbara próbált ellenállni, sikoltozni, de hiába. Erősebbek voltak nála, a környék pedig teljesen kihalt volt, nem járt arra senki. Nem véletlenül történt mindez ott és akkor, a férfiak bizonyára kifigyelhették, hogy mikor üres az út ezen szakasza. A kapálózásnak és sikoltozásnak persze meg lett a következménye. Az egyik férfi egyszerűen a vállára kapta és határozottan elindult vele az erdő felé. Ő persze csípett, rúgott, harapott, de mindhiába. Csak rosszabb lett a helyzet:

– Ha sokat tiltakozol, rosszabbul is járhatsz, úgyhogy maradj nyugton! – Közölte a férfi.

– Miért, minél járhatok rosszabbul? – De a válasz csak nagy röhögés volt.

Pár méter után egy fekete terepjáróhoz értek. A másik férfi kinyitotta a kocsiját, Barbarát betuszkolták a csomagtartóba, majd azzal a mozdulattal rá is csukták az ajtót.

Barbara rettenetesen megrémült. Rugdosott, kereste, hol tudná kinyitni a csomagtér ajtaját, de nem talált semmit. Az autó közben elindult, és valószínűleg valami rögös mellékúton haladhatott, mert a hatalmas kátyúk miatt Barbara hol a fejét, hol pedig a vállát verte be. Nagyjából öt percig mehettek, amikor végül megálltak.